

2) Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että tilanteessa, jossa tavaroiden tuontia Euroopan unioniin varten annetut EUR.1-todistukset on todettu pätemättömiksi, koska kyseisten todistusten antamiseen liittyy sääntöjenvastaisuuksia ja koska kyseisissä todistuksissa mainittua etuuskohteluun oikeuttavaa alkuperää ei ole voitu vahvistaa jälkitarkastuksessa, tuoja ei voi vastustaa tuontitullien kantamista jälkitullauksin väittämällä, ettei voida sulkea pois sitä, että tietyt kyseisistä tavaroista ovat todellisuudessa etuuskohteluun oikeutettuja alkuperätuotteita.

(¹) EUVL C 274, 9.10.2010.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 15.12.2011 (Corte suprema di cassazione (Italia) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Banca Antoniana Popolare Veneta SpA, johon Banca Nazionale dell'Agricoltura SpA on sulautunut v. Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate

(Asia C-427/10) (¹)

(Arvonlisävero — Perusteettomasti maksetun veron palauttaminen — Kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään mahdollisuudesta vaatia perusteettoman maksun palautusta eri tuomioistuimissa ja eri määräajoissa sen mukaan, onko kyseessä palvelujen vastaanottaja vai suorittaja — Tilanne, jossa palvelujen vastaanottaja voi vaatia palvelujen suorittajaa palauttamaan veron sen määräajan päätyttyä, jossa palvelujen suorittajan on vaadittava palautusta verohallinnolta — Tehokkuusperiaate)

(2012/C 39/08)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte suprema di cassazione

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Banca Antoniana Popolare Veneta SpA, johon Banca Nazionale dell'Agricoltura SpA on sulautunut

Vastaajat: Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Corte suprema di cassazione — Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 17 artiklan 3 kohdan tulkinta — Perusteettomasti maksetun veron palautus — Kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään mahdollisuudesta vaatia palautusta eri tuomioistuimissa erilaisin määräajoin sen mukaan, vaatiiko palautusta tilaaja/veron perimispalvelun ostaja (10 vuo-

den määräaika) vai tavarantoimittajan/veron perimispalvelun suorittaja (2 vuoden määräaika) — Tilaaajan/ostajan mahdollisuus vaatia palautusta toimittajalta/palvelun suorittajalta sen jälkeen kun jälkimmäisen palautusvaatimukselle asetettu määräaika on päättynyt — Verotuksen neutraalisuuden periaate, tehokkuusperiaate ja syrjintäkiellon periaate

Tuomiolauselma

Tehokkuusperiaate ei ole esteenä sellaiselle perusteettomien maksujen palautusta koskevalle kansalliselle lainsäädännölle, jossa siviilioikeudenkäynteihin sovellettava vanhentumisaika, jonka kuluessa palvelujen vastaanottaja voi vaatia perusteettomien maksujen palauttamista arvonlisäverovelvolliselta palvelujen suorittajalta, on pidempi kuin sellainen erityinen vanhentumisaika, jonka kuluessa palvelujen suorittaja voi vaatia tuomioistuimissa palautusta verohallinnolta, kunhan tämä verovelvollinen voi tosiasiallisesti vaatia kyseisen veron palauttamista verohallinnolta. Viimeksi mainittu edellytys ei täyty silloin, kun kyseisen lainsäädännön soveltaminen johtaa siihen, että verovelvolliselta viedään täysin mahdollisuus saada palautetuksi perusteettomasti maksettu arvonlisävero, jonka verovelvollinen on itse joutunut palauttamaan palvelujensa vastaanottajalle.

(¹) EUVL C 288, 23.10.2010.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kahdeksas jaosto) 15.12.2011 (Vestre Landsretin (Tanska) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Niels Møller v. Haderslev Kommune

(Asia C-585/10) (¹)

(Pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämisen — Direktiivi 96/61/EY — Liitteessä I olevan 6.6 kohdan c alakohta — Sikojen tehokasvatuslaitokset, joissa on yli 750 emakkopaikkaa — Nuorten emakkojen paikkojen mukaan lukeminen)

(2012/C 39/09)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Vestre Landsret

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Niels Møller

Vastaaja: Haderslev Kommune

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Vestre Landsret — Ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24.9.1996 annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY (EYVL L 257, s. 26) liitteessä I olevan 6.6 kohdan tulkinta — Siipikarjan tai sikojen tehokasvatuslaitokset, joissa on yli 750 emakkopaikkaa — Nuorille emakoille (sukukypsät naaraspuoliset siat, jotka eivät vielä ole porsineet) tarkoitettujen paikkojen kuuluminen käsitteen piiriin

Tuomiolauselma

Ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24.9.1996 annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 18.1.2006 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 166/2006, liitteessä I olevan 6.6 kohdan c alakohdassa olevaa ilmaisua ”emakkopaikka” on tulkittava siten, että se kattaa nuorten emakkojen (jo astutettujen naaraspuolisten sikojen, jotka eivät vielä ole porsineet) paikat.

(¹) EUVL C 38, 5.2.2011.

**Unionin tuomioistuimen tuomio (kahdeksas jaosto)
15.12.2011 — Euroopan komissio v. Ranskan tasavalta**

(Asia C-624/10) (¹)

(Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen — Verotus — Direktiivi 2006/112/EY — 168, 171, 193, 194, 204 ja 214 artikla — Jäsenvaltion lainsäädäntö, jossa säädetään valtion alueen ulkopuolelle sijoittautuneen myyjän tai palvelujen tarjoajan velvollisuudesta nimetä veroedustaja ja rekisteröityä arvonlisävelvolliseksi — Jäsenvaltion lainsäädäntö, jossa sallitaan valtion alueen ulkopuolelle sijoittautuneen myyjän tai palveluntarjoajan kuitata maksamansa vähennyskelpoinen arvonlisävero omista nimissään ja asiakkaidensa lukuun perimäänsä arvonlisäveroa vastaan)

(2012/C 39/10)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamies: M. Afonso)

Vastaaja: Ranskan tasavalta (asiamiehet: G. de Bergues ja N. Rouam)

Oikeudenkäynnin kohde

Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen — Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EYVL L 347, s. 1) 168, 171, 193, 194, 204 ja 214 artiklan rikkominen — Kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään valtion alueen ulkopuolelle sijoittautuneen myyjän tai palvelujen tarjoajan velvollisuudesta nimetä veroedustaja — Velvollisuus rekisteröityä arvonlisävelvolliseksi — Vähennysoikeuden luonne ja laajuus

Tuomiolauselma

1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY ja erityisesti sen 168, 171, 193, 194, 204 ja 214 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on määrännyt 23.6.2006 annetun hallinnollisen ohjeen nro 105 (3 A-9-06)

IV luvussa arvonlisäveron hallinnollisesta sietämiskäytännöstä, jossa poiketaan arvonlisäveron itseverotusjärjestelmästä ja edellytetään, että muualle kuin Ranskaan sijoittautuneen myyjän tai palvelujen tarjoajan on nimettävä veroedustaja ja rekisteröidyttävä arvonlisävelvolliseksi Ranskassa ja siitä, että kyseinen myyjä tai palveluntarjoaja voi kuitata maksamansa vähennyskelpoisen arvonlisäveron omista nimissään ja asiakkaidensa lukuun perimäänsä arvonlisäveroa vastaan.

2) Ranskan tasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EUVL C 72, 5.3.2011.

Kanne 18.10.2011 — Euroopan komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta ja Pohjois-Irlanti

(Asia C-530/11)

(2012/C 39/11)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: P. Oliver ja L. Armati)

Vastaaja: Yhdistynyt kuningaskunta

Vaatimukset

— tuomioistuimen on todettava, että Yhdistynyt kuningaskunta on laiminlyönyt yleisön osallistumisesta tiettyjen ympäristöä koskevien suunnitelmien ja ohjelmien laatimiseen sekä neuvoston direktiivien 85/337/ETY (¹) ja 96/61/EY (²) muuttamisesta yleisön osallistumisen sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeuden osalta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/35/EY (³) 3 artiklan 7 kohdan ja 4 artiklan 4 kohdan saattamisen osaksi lainsäädäntöään ja asianmukaisen soveltamisen eikä ole siten noudattanut kyseisen direktiivin mukaisia velvoitteitaan

— Yhdistynyt kuningaskunta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/35/EY 3 artiklan 7 kohdan ja 4 artiklan 4 kohdan mukaan ympäristöasioita koskeva oikeudenkäynti ei saa olla niin kallis, että se olisi esteenä menettelyyn osallistumiselle. Näillä säännöksillä pannaan täytäntöön unionin ja suurimman osan sen jäsenvaltioista tekemän tiedon saantia, yleisön osallistumisoikeutta päätöksentekoon sekä muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeutta ympäristöasioissa koskevan Århusin yleissopimuksen 9 artiklan 4 kohta.

Komissio väittää, että Yhdistynyt kuningaskunta on laiminlyönyt saattaa kyseessä olevat säännökset osaksi kaikkia kolmea oikeusjärjestystään (Englanti ja Wales, Skotlanti ja Pohjois-Irlanti).